

ת"פ 23699/06/17 - מדינת ישראל נגד ר.י.א אביב ניהול ואחזקת מבנים בע"מ, אביב ירון

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 23699-06-17 מדינת ישראל נ' ר.י.א אביב ניהול
ואחזקת מבנים בע"מ ואח'

בפני
כבוד השופט אורן שגב
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ר.י.א אביב ניהול ואחזקת מבנים בע"מ
2. אביב ירון (גזר דין מיום 01.05.18)

הנאשמים

גזר דין ביחס לנאשמת 1

1. בדיון שהתקיים בפניי ביום 01.05.18 הורשעה הנאשמת 1 על פי הודאתה בעבירות כדלקמן:
ביחס לאישום הראשון - עבירה על סעיפים 25א (א) + 25ב (ג) לחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1958 (23 יחידות עבירה);
ביחס לאישום השני - עבירה על סעיפים 13 ו- 28 (א)(2) לחוק חופשה שנתית תשי"א - 1951 (3 יחידות עבירה);
ביחס לאישום השלישי - סעיפים 2(א) + 14 לחוק שכר מינימום, תשמ"ז - 1987 (6 יחידות עבירה);
ביחס לאישום הרביעי - סעיפים 2 + 10א + 20 לחוק העסקת עובדים ע"י קבלני כ"א, תשנ"ו - 1996.
2. בשלב הטיעונים לעונש, טען ב"כ המאשימה, בהתייחס לנאשמת 1, כי על פי תיקון 113 לחוק העונשין, יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, עלפי עקרון זה עונשו של הנאשם נגזר ממידת אשמתו ומחומרת מעשיו כאמור בסעיף 40 (ב) לחוק העונשין. קיימים שני שלבים בקביעת העונש ההולם, בשלב הראשון קובע בי הדין את מתחם הענישה בהתחשב בהלך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה. בשלב השני גוזר בית הדין את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם שנקבע.
3. במקרה הנדון, בפנינו יש להתחשב בעובדה כי עסקינן בביצוע עבירות על חוק הגנת השכר, חוק שכר מינימום, חוק חופשה שנתית וחוק העסקת עובדים ע"י קבלני כ"א ובהם האיסור מכוון לתכלית סוציאלית המבטיחה מינימום של זכויות לעובדים תמורה לעמלם. ביצוע העבירה של אי העברת ניכויים משכר העובדים

לקרן הפנסיה, משמעה היא, כי המעסיק שלח יד לכיסם של העובדים ופגע בזכותם להבטחת מינימום של קיום לעת זקנה, או חלילה, בעת נכות.

4. במקרה הנדון בפנינו מדובר ב- 23 יחידות עבירה ובהתאם להלכת חדוות הורים, בתיק ע"פ 57160-01-14, ואף אם בית הדין יראה בביצוע העבירות כולם כמעשה אחד ויקבע מתחם ענישה אחד, הרי ש"משמעות ההכרה במספר עבירות כאירוע אחד אין משמעה כמתחם העונש ההולם בגין מכלול האירוע יוגבל בעונש המרבי בגין עבירה יחידה".

5. ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 25307-12-15, **מרדכי שחם נ' מדינת ישראל**, וטען, כי המחוקק ראה חומרה מיוחדת בביצוע עבירה זו וקבע לה עונש מקסימלי של 1,130,000 ₪ לעבירה אחת. במקרה הנדון קיימת חומרה בביצוע העבירה בכך שההפרה לא תוקנה עד עצם היום הזה.

6. לאור האמור לעיל, טען, כי העונש ההולם בגין ביצוע עבירה זו, הינו בהטלת קנס בשיעור 50% מהקנה המקסימלי ביחס לעבירה של אי תשלום שכר מינימום. עוד הוסיף, כי בהתחשב בעובדה כי עסקין בביצוע עבירה כלפי 2 עובדים במשך 3 חודשים תמימים, במהלכם לא שולם להם שכר כלל, הרי שגם בהתחשב בהעדר העבר הפלילי של הנאשמת, אין להסתפק בקנס שיפחת מ- 40% מהקנס המקסימלי, דהיינו על סך של 542,400 ₪.

7. ביחס לביצוע העבירה של אי תשלום פדיון חופשה שנתית, הרי שגם זו נועדה להבטיח מינימום תנאים סוציאליים לעובדים ובמקרה זה להבטיח את יציאתו של העובד לחופשת מנוחה והתאוררות. לאור האמור לעיל, טען, כי העונש ההולם בגין ביצוע עבירה זו הינו בסך של 50% מהקנס המקסימלי דהיינו 21,600 ₪.

8. בהתייחס לביצוע העבירה של עיסוק כקבלן שירות ללא רישיון מאת השר המוסמך, האיסור על העסקת עובדים ללא קבלת רישיון נועד להבטיח את זכויות העובד המועסק ע"י קבלנים אלו ובמיוחד לנוכח העובדה כי על פי רוב נמנים עובדים אלו על האוכלוסיות המוחלשות בחברה. ב"כ המאשימה הפנה בעניין זה לע"ע 1002/02 **קבוצת יו.אס. ג'.די נ' מדינת ישראל**.

9. עוד הוסיף, כי מדובר ב- 2 יחידות עבירה שכן המדובר בשתי התקשרויות נפרדות עם שני ועדי בתים שונים במתן השירותים. לאור האמור לעיל, ביקש כי יוטל על הנאשמת קנס בשיעור של 50% מהקנס המקסימלי דהיינו 14,400 ₪. בנוסף, ביקש לחייב את הנאשמת לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות וזאת למשך 3 שנים.

10. ב"כ הנאשמים התמקד בטיעוניו בנאשם 2 ולא בנאשמת ולפיכך, הלכה למעשה, נותרו טיעוניו של ב"כ המאשימה, ביחס לנאשמת 1, ללא מענה של ממש.

אשר להכרעתי -

11. לאחר ששקלתי את טיעוני המאשימה, ובשים לב לעובדות המתוארות בכתב האישום, בהן הורשעה הנאשמת 1 על פי הודאתה, סבורני כי הצדק עם המאשימה בכל הקשור לערכים החברתיים המוגנים, שנפגעו כתוצאה מהתנהלותה של הנאשמת 1. המסקנה המתבקשת מכך היא, כי ביחס לעבירות שבהן הורשעה, יש להחמיר

בענישת הנאשמת 1 באמצעות הטלת קנסות גבוהים, שיהוו הרתעה כלכלית אפקטיבית.

12. בהיעדר כל נימוקים ביחס לנאשמת 1 מבחינת נסיבות ביצוע העבירות על ידה, אין לי אלא לאמץ את טיעוני המאשימה ולגזור על הנאשמת 1 את העונשים שנתבקשו כדלקמן:

א. קנס בסך 542,400 ₪ בגין עבירות על חוק שכר מינימום;

ב. קנס בסך 21,600 ₪ בגין עבירות על חוק חופשה שנתית;

ג. קנס בסך 14,400 ₪ בגין העבירות על חוק העסקת עובדים ע"י קבלני כוח אדם.

התשלומים דלעיל ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

13. בנוסף לאמור לעיל, אני מחייב את הנאשמת 1 לחתום, באמצעות הנאשם 2, בתוך 30 יום מהיום, על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה בכתב אישום זה, שאם לא כן יושת עליה הקנס המרבי בשיעור 1,130,000 ₪.

14. המזכירות תשלח את גזר הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ח, 08 מאי 2018, בהעדר הצדדים.